

Steppeulvene, Defenders og Cream skabte koncertstemning på aller-aller-højeste plan. Og kors, hvor vi morede os

Cream har aldrig været bedre end på BØRGE's og SBA's koncert i Falkoner Centret.

Det samme vil jeg sige om Defenders, der debuterede som 3-mands-gruppe med Rudolf som sanger.

Alligevel var det ingen af de to grupper, som var samtaleemnet da folk forlod koncertsalen.

Man snakkede kun om »Steppeulvene«.

The Floor (tidligere Hitmakers) skulle have haft deres koncert-debut. De måtte melde afbud p.g.a. Torben Sardorffs sygdom.

Da tæppet gik fra stod »Steppeulvene« på scenen. Kun tre mand. Sangeren Eik Skaløe var taget på et trip til Afghanistan.

Men Søren Seirup (bas), Preben Devantier (trommer) og Stig Møller (guitar) fyldte med lethed scenen ud alene, og som en hilsen til gruppens åndelige leder Eik Skaløe optrådte »Steppeulvene« kun med hans sange. Det er svært at være første gruppe på en koncert. Men det generede ikke trioen det bitterste. Publikum var positive fra starten og klappede pænt efter numrene.

Men da trioen pludselig blev til syv, idet Hasse (rødt Bob Dylan-hår og lukkede, rødrandede øjne), William (rødt hår ned i øjnene, elektrisk violin på maven og kænguru/græshoppehop) samt fløjtenisten Kim og folkesangeren Rick St. John, vadede ind

på scenen og begyndte en enorm freak-out-happening var publikum lige ved at falde ned af stolene af begejstring.

Ingen, der oplevede den koncert vil nogensinde glemme begivenheden. Musikken var førsteklases, skønt de syv aldrig nogensinde har øvet, end-sige optrådt sammen før. Men dertil kom en så afslappet atmosfære midt i en 100 procent koncentreret improvisation, kombineret med en virtuos evne til at lave brandskægt show, at salen ganske enkelt måtte overgive sig.

Den gruppe kan alle andre lære af. De formår at gøre en koncert til andet end musik. De er ubestridt Dan-

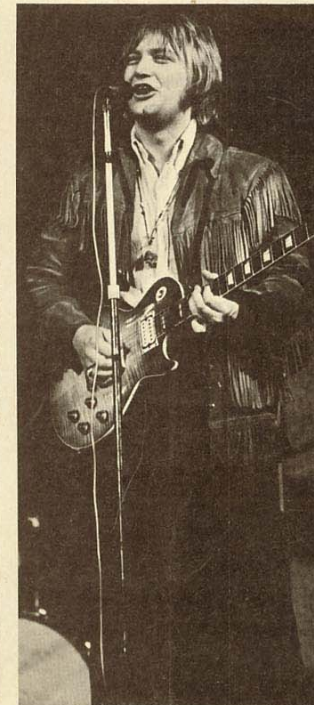
Th.: Cream's Ginger Baker var helt eminent. Nederst th.: Rudolf, ny som sanger i Defenders. Nederst tv.: De fantastiske »Steppeulve« med forstærkning. Fra v.: Kim (fløjte), Hasse, Søren Seirup (halvt skjult), Stig Møller (med ryggen til), utrolige William (violin) og Preben Devantier.

marks dygtigste scenekunstnere for tiden.

Defenders (Rudolf, Flob og Niels Kjær) havde noget af det samme i sig. Men også kun noget. Deres nonchalante sceneoptræden (herunder en værdig diskussion om repertoiret) sikrede sig publikums bifald, men kun i kraft af deres eminente musikalske kunnen.

Cream, De var endnu bedre end sidst. Erik Claptons fabelagtige leg med sin guitar, Jack Bruce's helt eminente basspil og Ginger Bakers trommespil, der samler hele gruppens musik til et uigennemskydeligt hele var simpelt hen den største koncertoplevelse i år.

Erik Haaest.

HØJ HAP- PE- NING

